

LEBRIS

We know
books

Editura NEUMA
Strada Libertății, nr. 188
Apahida, Județul Cluj

Editor: Andrea H. Hedeș
Copertă și DTP: Gelu Iordache

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
State, Deea

Nisipul din clepsidră / Deea State. - Apahida : Neuma,
2021

ISBN 978-606-9610-04-6

821.135.1

DEEA STATE

**NISIPUL
DIN
CLEPSIDRA**

Editura
NEUMA
2021

Cuprins:

Prolog	5
Poveste de viață (<i>inspirată din viața bunicii mele, Ecaterina</i>)	7
Despărțiți de destin, uniți de iubire	22
Îngerul din parc	32
Când inima se face bucăți	36
Lecția	41
Ceașca de cafea	44
Amintiri (<i>bunicii mele, care nu se mai află printre noi</i>)	57
Fata cu părul de foc	65
Predestinați	76
Coincidențe sau nu	89
Fata de alături	92
Aniversarea	95
Iubire în era digitală	98
Cel mai frumos cadou	101
Scrisoare pentru fiul meu	103
Fotografia	109
Experiența care i-a schimbat viața	114
O altfel de întâlnire	118
Legenda conacului	122
Reflecțiile unei adolescente	127
Peisajul	133
Visul	135
Nisipul din clepsidră	137
Gelozie	142

Poveste de viață

(inspirată din viața bunicii mele, Ecaterina)

Nimic nu pare a fi mai plăcut atunci când te simți obosit de atâta muncă la câmp, decât să te așezi într-o parte a drumului, pe iarbă și să privești cerul senin, care îți aduce liniștea de care ai nevoie, sau să ascuți cum, dintre firele de iarbă, cărăbușul cântă de zor. Sau, atunci când ți se face foame, să te duci la umbra cireșului care se află printre rândurile de vie, să mănânci, să te odihnești puțin și să o iei din nou de la capăt.

Asta era plăcerea micuței Katy, o fetiță de unsprezece ani, slăbuță, cu păr lung și creț, cu o energie ieșită din comun, care, în ciuda vârstei pe care o avea, a fost nevoită să se maturizeze mult prea devreme, pentru că, de mică, a trebuit să se descurce singură, să facă față greutăților vieții.

Cu toate că făcea parte dintr-o familie de oameni înstăriți, munca cea mai grea era lăsată tot pe umerii micuței. Tatăl fetei, era un om răutăcios și mândru de el. Era un om căruia nu îi plăcea să se treacă peste spusele și voința lui; nu admitea acest lucru, iar dacă i se încălca cuvântul, pedepsea persoana respectivă, recurgând și la violență. Tatăl ei era negustor, însă toată ziua nu făcea nimic, cel mai mult îi plăcea să dea ordine, să îi dirijeze pe ceilalți.

În curte avea o prăvălie și un han, unde opreau căruțe și mașini, fie pentru a-și potoli setea și foamea, fie pentru a se aproviziona cu băuturi curate. Era cunoscut vinul de Urechești – Focșani, făcut toamna, în urma strângerii recoltei de struguri. Prăvălia și hanul aduceau profit considerabil familiei.

Katy avea un frate cu doi ani mai mare, pe Nicolae, un băiat liniștit, căruia nu îi plăcea să muncească, dar a fost favorizat de către părinți, a fost dat mai departe la școală, spre deosebire de Katy, care fiind mai mica și plâcându-i să muncească, nu a mai fost dată la școală, ci i s-a lăsat în grijă, de la o vârstă fragedă, munca ce trebuia făcută de un adult. Fata avea o voce extraordinară, se simțea atrasă de muzică și dans și își dorea să urmeze o carieră muzicală, însă dorința fetei nu era susținută de părinți, nu din lipsă de posibilități, ci pentru că fata era foarte harnică și descurcăreață, iar lipsa ajutorului ei în treburile gospodărești ar fi însemnat o mare pierdere.

Toate deciziile erau luate de capul familiei, iar mama celor doi copilași nu avea nici cea mai mică putere de decizie, nu putea să-și contrazică soțul, pentru că, dacă acestuia nu-i convenea ceva, recurgea la violență. Mama avea o căsnicie nefericită, alături de un soț căruia îi plăcea să se distreze și nu îi păsa că biata lui soție suferea de o tumaare pe creier, creându-i diverse neplăceri. Ea suferea și pentru faptul că nu își putea ajuta fiica să-și îndeplinească dorința și se consuma în interior, simțindu-se nepuțincoasă.

Katy era trimisă cu caii, cu vacile, oile la păscut; ea se ducea cu bunul ei bunic la piață și tot ea alegea oamenii care urmau să vină să muncească, cu ziua, la vie. Tot ea se ducea cu oamenii la vie, le dădea indicații, îi supraveghea și muncea cot la cot cu ei, fie că era vorba de legat, tăiat, săpat, cules și alte munci specifice câmpului. La doar unsprezece ani, micuța Katy făcea tot ce i se spunea. Chiar dacă uneori simțea că nu mai poate, nu se plângea niciodată, pentru că știa că tatăl nu o va înțelege, iar pe săraca mama nu voia să o mai supere și ea. În momentele de slăbiciune emoțională, se refugia plângând, printre păpușoi. Dacă te-ai fi aflat, din întâmplare, în preajmă, de-abia s-ar fi auzit cum, printre lacrimi, spunea:

– Aș fi putut și eu acum să mă joc cu ceilalți copii de vârsta mea, să merg cu ei la școală, ca mai târziu să fac și eu ceea ce-mi place cel mai mult: să cânt! Dar acesta va rămâne doar un vis... și atât! și se lăsă purtată de vis.

Soarele se pregătea să apună, era o zi călduroasă de vară, iar Katy, desculță și cu părul rebel, uită pentru câteva momente că încă nu își terminase treaba pe ziua aceea și se lăsă purtată de vis. Cu vocea ei încântătoare, a început să cânte atât de frumos, încât aveai impresia că păpușoii se mișcau, plini de admirație, în direcția în care se afla fata...

Tanti Mândica, vecina de alături, auzind-o pe Katy, nu s-a putut abține să nu intre în vorbă cu ea:

– Vai, fata mea, ce frumos cânti! Nu fi bleagă și vorbește cu taică-tu să faci și tu oleacă de muzică, că, de... și-ar prinde bine!

—Of, tanti Mândico, aş vrea eu, dar tata a zis că nu vrea să audă de așa ceva, că avem pământ și trebuie să-l muncesc și nu pot să mai insist, pentru că știi cum este tata și în ce situație se află mama.

De departe se auzi vocea mamei, care, cu siguranță, avea nevoie de ajutorul fetei, așa că își dădu Katy seama că a zăbovit destul, își luă rămas bun de la vecină și zburdalnică, precum o căprioară, Katy s-a îndreptat către locul de unde se auzise vocea mamei.

Timpul se scurgea, iar Katy avea aceleași îndeletniciri grele, fie că afară ninge, ploua sau era soare, dar în tot ce făcea punea suflet; harnică și vorbăreață, reușea până seara să facă toate treburile care îi erau atribuite pentru ziua respectivă. Uneori, la câmp, oamenilor nu le convenea faptul că o fetiță le dădea lor indicații. Se mai auzea din când în când câte unul care spunea: „Ce, am ajuns să mă comande o mucoasă?!”, dar se linișteau repede spiritele, pentru că își dădeau seama că fetița era foarte pricepută și apoi, aveau nevoie de bani, așa că nu aveau încotro.

Bunicul lui Katy era o persoană extraordinară, care ținea la ea, ca la ochii din cap și care tot timpul îi băga nepoatei în buzunar câțiva bănuți și câte ceva dulce. Tot de la bunic primea și cubulețe de zahăr, cu care Katy își răsfăța animalul preferat, o iapă pe nume Jana, căreia micuța i se mai destăinuia în clipele de singurătate. Toate lucrurile decurgeau aproape mereu la fel, dar timpul trecea, iar fata creștea.

De la cincisprezece ani a început să meargă la hore și baluri, dar destul de rar, pentru că nu era lăsată de tatăl ei. La baluri, fetele veneau însoțite de mame, care stăteau pe margine, privindu-și copilele care, invitate de băieți, dansau în mijloc.

Timpul trecea, iar Katy era curtată de tot mai mulți băieți, cărora ea nu le acorda atenția pe care ei și-o doreau. Toți băieții erau atrași de această brunetică slăbuță, mereu cu zâmbetul pe buze și pusă pe șotii, care era nimeni alta decât Katy. La un moment dat a cunoscut un băiat pe nume Pavel, cu câțiva ani mai mare decât ea, care era din Suceava și venea adesea să cumpere struguri de la ei. Pavel și Katy s-au împrietenit. Băiatul era chipeș și atent, era atât de drăgut, încât lui Katy îi devenise drag. Prietenia lor s-a finalizat cu o cerere în căsătorie, care nu a fost acceptată de ea, nu pentru că nu ar fi vrut să aibă alături un asemenea bărbat, ci pe motiv că nu a vrut să părăsească satul natal, părinții, pentru că dacă ar fi acceptat, acest lucru ar fi trebuit să se întâmple. Astfel, prietenia lor a luat sfârșit, cu toate că până și părinții ar fi fost de acord cu această căsătorie, dar au asimilat dorința fiicei lor. Pavel, văzând că nu poate face nimic pentru a o convinge, s-a resemnat și a dispărut din viața lui Katy, care, după mulți ani, a realizat că, de fapt, Pavel a fost singurul bărbat pe care îl plăcuse cu adevărat și pe care îl respinsese.

La nouăsprezece ani, în viața ei a apărut Gheorghe, un băiat din sat, electrician de meserie, care o plăcea pe Katy și voia să-i devină soție. Ea nu-l

plăcea și nu voia să se mărite cu el, dar mama ei îl plăcea pe Gheorghe și și-a sfătuit fiica:

– Ia-l mamă pe Gheorghe, este băiat bun, întemeiază-ți o familie și încearcă să fii fericită. Cu timpul o să vină și un copil și măcar știi pentru ce muncești. Odată plecată de acasă, scapi și de tăică-tu, care este un om tare dificil, pe care nimic nu-l mulțumește, oricât te-ai strădui.

Fata plângea și-i spunea:

– Eu nu-l iau, mamă, pe Gheorghe de soț. Nu-l iau! Mai bine stau aici cu voi, muncesc ca și până acum și poate o apărea și un bărbat care să-mi placă mie.

Cu toată încăpățânarea ei, într-un final, a ascultat de sfatul mamei și nunta a avut loc la salon, în comuna lor, Urechești. Nunta a fost foarte frumoasă, cu mulți invitați. Unul dintre obiceiurile nunților de acolo era ca darul să se strângă în sânul miresei, și cum darul era unul foarte mare, Katy se gândea să fugă cu banii, dar a renunțat la idee pentru că ar fi înrăutățit situația. Își înlătură acest gând și încerca să se obișnuiască cu ideea că din acea zi era o femeie măritată. Din acel moment, cei doi tineri căsătoriți formau un cuplu, care trebuia să pornească de la zero, să își clădească propria viață.

De atunci, Katy nu mai era fetița aceea în care tatăl își pusese toată încrederea să-l ajute; devenise o adevărată femeie, având alături un soț de care nu era îndrăgostită și alături de care nu trăise o poveste de dragoste așa cum multe fete aveau parte, însă era o femeie măritată! Avea alte responsa-

bilități și obligații, pe care statutul de femeie măritată îl cerea, străduindu-se ca lucrurile să decurgă normal.

Astfel, împreună au muncit să își facă o casă, dar nu au fost mulțumiți doar cu una și au făcut tot posibilul să o termine și pe a doua. Cu multă muncă și voință au izbutit să-și construiască propriul cămin, unde se presupunea că odată căsătoriți va fi pentru totdeauna, până când moartea îi va despărți. După un an de căsnicie, Katy a dat naștere unui băiețel, care era mândria tatălui, bucuria bunicilor și urmașul celor doi.

La prima vedere formau un cuplu fericit, căruia nu îi lipsea aproape nimic; aveau aproape tot ce își doreau, dar totuși nu erau fericiți. Le lipsea ceva... acel ceva era vital pentru ca o căsnicie să poată rezista în timp: respectul și încrederea față de persoana de lângă tine și, bineînțeles, loialitatea. Dacă aceste lucruri ar fi existat din partea soțului, atunci nu ar fi fost nimic de obiectat, iar viața lor conjugală ar fi fost într-adevăr cea care era în aparență.

Nu poți cunoaște o persoană în adevăratul sens al cuvântului decât trăind alături de ea, zi de zi, descoperindu-i câte o calitate, un defect... sau mai multe. Trăind împreună este imposibil să nu-i afli toate părțile bune, dar și pe cele rele, care de cele mai multe ori, oricât ai vrea să le schimbi, să ajuți persoana să se schimbe, rezultatul încercării este negativ.

După ce au început să conviețuiască și timpul a trecut, pentru că la început totul părea doar lapte și

miere, Katy începea să își dea seama de adevăratul caracter al soțului ei. Gelozia lui era principalul motiv al certurilor dintre ei; avea impresia că îi ascunde Katy ceva și nu îi convenea faptul că ea era o persoană sinceră, care râde și glumește cu toată lumea. Dacă el credea un anumit lucru, indiferent cât de eronat era, trebuia să fie ca el; considera că bărbatul este mai presus de femeie, este superior și nu vedea nimic rău în a avea escapade amoroase, iar femeia trebuia să se supună. Găsea motiv de ceartă din orice, iar adesea certurile lor se finalizau cu o bătaie, pe care o primea Katy. Nu o singură dată, ci de mai multe ori, copilul, involuntar, a asistat la astfel de scene neplăcute, de cele mai multe ori fugea la el în cameră și plângea.

Totul arăta că destinul lui Katy ar fi fost unul nefericit, iar dacă încerca să salveze aparențele, o făcea pentru copil, pentru ca el să aibă ambii părinți alături. Timp de zece ani, căsnicia lor a părut în fața necunoscuților una perfectă, când adevărul era de fapt cu totul altul; doar Katy știa cât a îndurat, dar lucrurile nu au mai continuat prea mult așa. Gândindu-se că lucrurile nu mai pot continua în acel fel, Katy a hotărât să-și demaște soțul și să divorțeze. Și-a luat câteva lucruri, i-a comunicat soțului decizia și a plecat la părinți, care au susținut-o în decizia pe care o luase:

– Lasă, tată, că e mai bine așa, decât să stai cu un nenorocit care te bate, mai bine divorțezi, că doar știi bine că eu nu am fost de acord cu această căsătorie. Auzisem eu cam ce fel de om este el, dar

acum faptul este consumat, a spus tatăl binevoitor.

Katy simțea pentru prima dată că tatăl o susține, că este alături de ea. Un tată, oricât de rău ar fi el, chiar dacă nu arată, își iubește copiii.

Divorțul s-a pronunțat repede, cu toate că Gheorghe a încercat să se împace cu Katy, dar ea a fost hotărâtă să nu se mai împace cu el. Copilul, în astfel de cazuri trebuie să rămână cu unul dintre părinți, așa că Gheorghe a profitat de timp să încante copilul cu tot felul de lucruri:

– Mai bine rămâi cu tati, pentru că el are motocicletă, bicicletă și o să-ți cumpere tata și mașină, pe când la maică-ta n-o să ai nimic, ți-o spun eu.

– Bine, tati, atunci vreau să rămân cu tine!

Costel, băiețelul care avea opt anișori, a avut dreptul să decidă în fața instanței, cu cine vrea să rămână: cu tata sau cu mama? Răspunsul copilului a fost clar:

– Cu tata!

Nu i-a fost deloc ușor lui Katy să știe că nu mai avea copilul alături de ea, dar a trebuit să accepte lucrurile așa cum erau, legea îi dădea dreptul să îl viziteze și să îl plimbe.

Pentru faptul că cele două case au fost făcute de cei doi, împreună, s-au judecat timp de trei ani, la Focșani, Galați și București. Ca să se poată judeca, Katy muncea din greu, atât la Colectiv, cât și la C.A.S., pentru a câștiga banii de care avea nevoie, și în acești trei ani nu s-a dat bătută și nici credința în Dumnezeu nu și-a pierdut-o, rugându-se cu credință și speranță,